

PAUL VAN LOON

VILKOLAKIUKAS DOLFAS

VILKOLAKIŲ IŠDAIGOS

VILKOLAKIUKAS DOLFAS

Versta iš:
Paul van Loon
DOLFJE WEERWOLFJE 10 –
WEERWOLFBENDE
Leopold, Amsterdam, 2010

Leidėjas reiškia nuoširdžią padėką
Dutch Foundation for Literature (Nyderlandų literatūros fondui)
už suteiktą paramą

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Paul van Loon

Pirmą kartą 2010 metais Nyderlandų Karalystėje išleista
pavadinimu *Dolfje Weerwolfje 10 – Weerwolfbende*.

© Viršelio iliustracija ir dizainas, Howard McWilliam

© Iliustracijos, Hugo van Look

© *Uitgeverij Leopold*, Amsterdam, 2010

© Vertimas į lietuvių kalbą, Rima Diršytė, 2017

© Leidykla „Nieko rimto“, 2018

ISBN 978-609-441-479-4

Paul van Loon

VILKOLAKIUKAS DOLFAS

VIKOLAKIŲ IŠDAIGOS

Iliustravo Hugo van Look

Iš nyderlandų kalbos vertė Rima Dirsytė

Vilnius
2018

1. KEISTI ŠEŠĖLIAI

– Hrrr! – urgztelėjo vilkolakiukas Dolfas.

Stovėdamas po gatvės žibintu jis žiūrėjo į didingai švytintį naktinį dangų.

Iš aukštumų spoksojo mėnulio pilnatis.

Mirksėjo milijonai žvaigždžių.

Kaip ir mėnulis, jos žinojo Dolfo *paslaptį*.

Jis pažvelgė į savo rankas, apžėlusias baltais gaurais.

Mėnesienoje blizgėjo aštrūs nagai.

Gatvėje buvo tylu.

Aplinkui visi miegojo.

Ponios Kreitjes namas skendėjo tamsoje.

Kaip tik prie šio namo jis ir stabtelėjo.

Nebuvo ko baimintis.

Nuo to laiko, kai senoji ponia tapo vilkolake, per pilnatį gatvėje nebesirodydavo.

„O aš – atvirkščiai! Esu laimingas vilkolakis! Na, lekiu pas Nourą. Mudu bėgiosime kiaurą naktį, kol švies pilnatis.“

Jis pasikasė kaklą.

– Hrrr...

Lyg ir suskaudo gerklę.

„Niekis, praeis. Tikiuosi, neužkimsiu ir galėsiu užkaukti žiūrėdamas į mėnulį“, – ramino save.

Jau buvo belekiąs.

Bet staiga sustojo.

Pastebėjo kažką neįprasta.

Gatve slinko du tamsūs šešėliai.
Vienas jų – kaire gatvės puse.
Kitas – dešine.
Girdėjosi, kaip jie urzgia.
Kartais sukikena.
– Grrr...
– Vrrr...
Dolfas sutrikęs apsižvalgė.
Kas jie tokie?
Trinkt!
– Oi!
Iš kažkur atskriejęs akmenukas pataikė jam tiesiai į nosį.
Vienas iš šešėlių sukikeno.
Dolfas piktai suurzgė.
– Hrrr! Kas čia mėtosi? Aai... ghrrr!
Vėl suskaudo gerklę.
Sunkiai nugurkė seiles.
Lyg rytų kaktusą.
„Pakentėk, ne laikas rūpintis skaudančia gerklyte“, – pamane sau.
Supykęs apsidairė.
Tamsūs pavidalai krenkštė, urzgė ir kikeno.
Staiga debesis uždengė mėnulį.
Švietė tik gatvės žibintas.
Dolfas išgirdo trepsenimą.
Šešėliai atlėkė tiesiai į jį.
Vienas iš tamsiųjų pavidalų stipriai jį pastūmė.
– Hrrr, kas tu?..
– Grrr, – išgirdo atsakymą.

Dolfas vos išsilaikė ant kojų.
Nespėjo išsižioti ir buvo pastumtas dar kartą.
– Hrrrau!
Šį kartą išsilaikyti nepavyko.
Šešėliai džiūgavo, urzgė ir kikenė.
Debesys nuslinko.
Vėl ryškiai nušvito mėnulio pilnatis.
Dolfas tįsojo ant šaligatvio.
Pakėlė galvą ir pažvelgė aukštyn.
Ant jo krito tamsus šešėlis, lyg nuo skėčio.
Žemyn leidosi juodas vaiduoklis.
Po akimirkos jis nutūpė tiesiai Dolfui ant krūtinės.

2. SENAS BIČIULIS

Dolfą nuo galvos iki kojų apgaubė sunkus, juodas apsiaustas.

Pastebėjo, kad vidinė apsiausto pusė ryškiai raudona.

– Hrrr! – piktai suurzgė Dolfas.

Pabandė atsikratyti vaiduoklio ir jo apsiausto.

– Lipk nuo manęs! Kas tu toks?

Dvi stiprios rankos įsikirto Dolfui į pečius.

Apkabinimas ne iš maloniausių.

Tiesiai prieš nosį atsirado dvi raudonos akys.

Baltame kaip sniegas veide blykstelėjo ilgi iltiniai dantys.

– Dink! Atstok! – suurzgė Dolfas. – Palik mane ramybėje!

– Cha cha cha! Nesidžiaugi mane išvydęs, vilkolakiuk Dolfai?

Juk esu tavo bičiulis. O gal pamiršai mane?

Dolfas atpažino balsą.

Ir nemalonų juoką.

– Valentinai, čia tu? Hrrr, iš tikro, juk tai tu!

Nustebęs Dolfas bandė atsikelti.

Nenuleido akių nuo pažįstamo balto veido.

Akys pasruvusios krauju.

Dervos juodumo blizgūs plaukai sušukuoti į viršų.

Pagaliau jam pavyko Valentinaį nustumti nuo savęs.

– Atstok, vampyre! Patausok dantis kam nors kitam. Apie mano gerklę nė nesvajok. Man ir taip ją gelia. Leisk paklausti, ką čia veiki?

– Nieko sau! – sušuko Valentinas. – Koks nedėkingas! Kodėl taip negražiai elgiesi su savo gelbėtoju?

Įsižeidęs susiraukė ir sukryžiuo ant krūtinės rankas.

– Mačiau, kaip jie iš tavęs tyčiojosi. Bet aš, bebaimis Valentinas, juos išvaikiau.

– Hrrr, – nustebo Dolfas. – Apie ką čia kalbi?

Valentinas sunkiai atsiduso ir palingavo galvą.

– Ššša, ššša! Paklausyk, berniūkšti! Kalbu labai rimtai. Juk pats ką tik matei du tamsius šešėlius. Šią naktį aplinkui slankioja ir daugiau įtartinių būtybių. Manau, ketina iškrėsti ką nors nedo-
ra. Naktį likti gatvėje tau *pavojinga*.

Dolfas atsistojo.

– Štai kaip? O iš kur tu žinai? Nors mane iš tiesų tik ką kažkas apstumdė. O tada nusileido ant manęs tiesiai iš dangaus. Ir kas gi tai galėtų būti? Ogi tu!

Valentinas piktai dėbelėjo į Dolfą.

– Ką čia pliauški, vilkolakiuk?

Dolfas suurzgė.

– Hrrr...

Jam vėl suskaudo gerklę.

– Gal tu ir buvai vienas tų šešėlių? O gal jie tavo draugužiai? Vampyrų, kurie norėjo mane išgąsdinti? Paskui sukandžioti?

– Ką pasakei?

Valentinas net suzvairavo iš pykčio.

– Kodėl turėčiau taip elgtis? Juk esu taikus vampyras. Net musės... na, beveik, nenuskriausčiau. Be to, aš neturiu jokių draugų!

Staiga jis nuliūdo.

Akimirką Dolfui jo net pagailo.

Valentinas jau beveik verkšleno:

– Tik retkarčiais užsinoriu mažo gurkšnelio... na, to raudono. Nors vieno lašelio. Tada reikia suleisti dantis į kaklą. Atsargiai ir neskausmingai. Argi tai nusikaltimas? Ar leisi man? Labai prašau.

Kalbėdamas vis dirščiojo į gauruotą Dolfo kaklą.

– Net nesvajok! – šūktelėjo Dolfas. – Niekada ne...

– Traukis nuo Dolfo! – pasigirdo žemas balsas šalia.

Dolfas krūptelėjo ir atsisuko.

63. PO MĖNESIO

Dolfas pasitrynė akis.

Kas čia įjungė šviesą?

Kodėl?

Aš noriu miego.

Juk dabar pats vidurnaktis.

Atsimerkė.

Pro užuolaidas į kambarį krito šviesa.

Pažvelgė į langą.

Už jo švytėjo apvali mėnulio pilnatis.

Pašoko iš lovos.

– Pala pala, danguje šviečia pilnatis. Vadinasi, aš jau turėčiau...

Pažvelgė į rankas.

Rankos kaip rankos.

Tokios, kokias turi visi septynmečiai berniukai.

Visai ne letenos.

Palietė skruostus.

Jie švelnūs.

Nė vieno plaukelio.

„Ak, nejaugi? Juk dabar pilnatis, o aš netapau vilkolakiu. Tai aš niekuomet daugiau nelakstysiu su Noura mėnulio šviesoje.

Niekuomet neklaidžiosiu Vilkolakių miške. Viskam galas.“

Liūdnas nusliūkino prie lango ir atitraukė užuolaidas.

Mėnulis švietė tiesiai jam į veidą.

„Jau niekuomet. Kaip keista. Iš pradžių taip bijojau, nenorėjau būti vilkolakiu. O dabar dar baisiau nuo minties, kad juo nebebūsiu.“

Pajuto, kaip sudrėko akių kampučiai.

Sode, po kambario langu, kažkas sušlamėjo.

Kažkas keliais šliaužė per žolę.

Ant galvos kėpsojo dramblio formos arbatinio gaubtas.

Dolfas persisvėrė per langą.

– Tėti, ką ten veiki?

Tėtis pakėlė galvą.

Mėnulio šviesoje blykstelėjo raudona akis.

– Ai, čia tu? Labas, Dolfai. Palauk...

Tėtis atsistojo ir nusipurtė nuo kelių žolę.

– Taigi, aš vis dar bandau, Dolfai.

– Ką bandai, tėti?

Tėtis, kiek sumišęs, šyptelėjo.

– Noriu įsitikinti, ar tikrai nebebūsi vilkolakiu. Galbūt senelis vilkolakis klysta? Galbūt juo tapau, nes nešiojau raudoną akies lęšiuką?

Giliai atsidusęs išsiėmė jį iš akies.

– Bet taip nėra. Jau kokią valandą rėplioju po žolę. Urzgiu ir kaukiu, tačiau niekas negelbsti. Supratau, kad vilkolakiu tikrai netapsiu.

– Aš taip pat, – tyliai ištarė Dolfas.

– Ką pasakei, Dolfai?

Tėtis prapliupo juokais.

– Neišsigalvok niekų, vaikine. Tu vėl tapsi vilkolakiu, nes jis tūno vavyje. Tu esi tikras, ne dirbtinis. Pameni, ką sakė mama? Ji niekuomet neklysta.

Dolfas giliai atsiduso ir papurtė galvą.

Ištiesė rankas pro langą.

– Tik pažvelk į jas, tėti. Ar matai nors vieną plaukelį? Ir...

Staiga pasigirdo kojųčių trepsenimas.

Peršokęs vartelius sodo takeliu atbėgo mažas juodas vilkolakiukas.

– Hrau! Atleisk, kad vėluoju, Dolfai. Pramigau. Tai lekiam į Vilkolakių mišką?

– Noura! – sušuko Dolfas.

Jo viduje kažkas suspurdėjo.

Lyg nubudo iš miego.

Tėtis linktelėjo.

– Manau, Dolfai, dabar tau tikrai pavyks.

Mirktelėjo akį.

– Reikėjo tik pastiprinimo.

Dolfas klausiamai pažvelgė į tėtį.

Staiga kažką pajuto ant savo skruostų.

Apėmė keistas niežulys.

Niežtėjo ausis, delnus ir rankas.

Dantys tapo aštrūs.

Tėtis iškėlė nykštį.

– Viskas bus po senovei, Dolfai! Linksmi praleisk laiką Vilkolakių miške!

Kilstelėjo nuo galvos dramblių.

– Iki kito karto, Noura!

Ir pradingo namo tarpduryje.

Dolfas vis žvilgčiojo į baltais gaurais apžėlusias savo rankas.

Iš džiaugsmo norėjosi rėkti.

– Ei, vilkolakiuk Dolfai, gal paskubėsi? – sušuko Noura.

Dolfas užvertė galvą į mėnulio pilnatį.

Jos šviesa maloniai glostė baltais gaurais apaugusį kaklą.

Jis išsižiojo ir...

– Hrrr!

Stryktelėjo ant palangės.

Letenomis padaužė į krūtinę lyg į būgną.

– Hrrr! Aš esu vilkolakiukas Dolfas!

Vienas didelis šuolis – ir jis jau stovėjo sodo žolėje.

– Dabar lekiame, Dolfai! – sušuko Noura. – Kuris pirmas pasieks Vilkolakių mišką!

Noura, linksmi sukurzgusi, apsisuko ir nurūko.

Dolfas dar kartelį žvilgtelėjo į mėnulį.

Paskui linksmi sukurzgęs iš laimės puolė paskui Nourą.

– Palauk manęs, Noura! Jau atlekiu! Hrrr!

PAULAS VAN LOONAS APIE „VILKOLAKIŲ IŠDAIGAS“

Kai rašiau šią knygą (2009–2010 m., paprastai knygą rašau devynis mėnesius), Dolfo gyvenime vyko įvairiausi dalykai.

Tuo metu knygos apie Dolfą buvo verčiamos ir kitas kalbas.

Skirtingose šalyse jį vadino vis kitaip.

Anglijoje jis gavo vardą *Alfis*.

Vokietijoje jis buvo *Viktoras*.

Ispanijoje – *Džakobas Lobas*.

Dar ne viskas.

Švedijoje jį pavadino *Ufu*.

Italijoje – *Dolfu*.

Lietuvoje – *Dolfu*.

Nepaminėjau, kaip jį vadina japonai ir kinai, nes nesugebu ištarti.

Tačiau nutiko ir dar šis tas svarbaus.

Ne tik jo nuotykių knygos buvo išleistos kitose šalyse. Buvo sukurtas miuziklas.

O šiuo metu kuriamas filmas apie Dolfą.

– Hrrr, – urgztelėjo Dolfas, kai jam apie tai papasakojau. – Kiek daug man, mažam vilkolakiukui, dėmesio. Kaip malonu, kad kitose šalyse gavau tiek daug naujų vardų. Labai norėčiau pamatyti miuziklą, taip pat ir filmą. Puiku, dabar tapsiu tikra žvaigžde!

– Tik neužriesk nosies, – pasakiau jam. – Tau dar teks patirti įvairiausių nuotykių naujoje knygoje. Perspėju, labai pavojingų

nuotykių. Ši knyga bus pati svarbiausia. Dar nežinau, kuo ji baigsis. Tikiuosi, pabaiga bus laiminga. Nors nesu tikras. Ateityje tavęs laukia rimti išbandymai.

– Hrrr, ar tikrai? – susidomėjo Dolfas.

– Sakau tikrą tiesą. Niekomet iš anksto nežinau, kokia bus knygos pabaiga. Tačiau neprarandu vilties, kad viskas baigsis gerai. Juolab kad visos knygos – apie tave, Dolfai. Manau, tu esi pats mylimiausias mano knygų vaikas... Tikėkimės, kad ir ši knyga turės laimingą pabaigą.

Dolfas pažvelgė į mane šiek tiek nusivylęs.

– Aš taip pat tikiuosi, – suurzgė. – Tik įsivaizduok, kas būtų, jei mano istorija baigtųsi liūdnai. Daugiau apie mane rašyti negalėtum. Argi tau pačiam ne baisu?

Teko su juo sutikti.

– Taip, Dolfai. Man būtų labai gaila ir baisu. Bet negali žinoti iš anksto...

Gerbiamas skaitytojau, jei perskaitei šią knygą, žinai, kuo ji baigėsi.

Jei pabaiga laiminga, parašysiu daugiau knygų apie vilkolakiuko Dolfo nuotykius.

Tikėkimės!

Nuoširdžiai HRRR!

Drunenas, 2010 m. liepa

A stylized handwritten signature in black ink, consisting of a large, sweeping loop that encloses the word 'Drunenas' written in a cursive script.

TURINYS

1. Keisti šešėliai	5
2. Senas bičiulis	8
3. Seneli...	11
4. Aūūū!	13
5. Tai nutiko naktį	16
6. Barzda	20
7. Kas ten?	23
8. Vilkolakiai?	26
9. Nuodingas	28
10. Mokytojas Varlė	32
11. Kiaulės pasturgalis	35
12. Verksnys	38
13. Netikėlis	40
14. Kažkas ne taip	44
15. Dantų protezai	47
16. Šukės	50
17. Čia tu!	52
18. Lagaminas	54
19. Buteliukas	57
20. Žmogus su buteliuku	59
21. Berniukas	63
22. Kažkas plaukuotas	68
23. Pašiūrė	71
24. Gėlėta suknelė	73
25. Sprunkam!	77
26. Vilkolakių gauja	80
27. Baisus sumanymas	83
28. Pabėgimas	87
29. Ar saugu?	90
30. Bailys?	93
31. Kažkas spintoje	96

32. Pasiklydo	99
33. Taip sakant	103
34. Bepročiai!	106
35. Šimtas metų	109
36. Lankytojas	111
37. Drinnn!	113
38. Vincaklubis	116
39. Gerbėjų klubas	119
40. Dingo	122
41. Vilkolakių miškas	126
42. Bejėgis	129
43. Peilis	132
44. Kita pusė	135
45. Neapykanta	138
46. Beplaukis	142
47. Sapnas?	145
48. Gelbėkite!	150
49. Čiupkite!	153
50. Trys lašai	157
51. Sumanymas	160
52. Namuose	163
53. Pelkėje	165
54. Vilkolakių reikalas	169
55. Mergaitės	172
56. Ar jis draugas?	176
57. Dabar arba niekad!	178
58. Pataikė!	181
59. Vikšras	185
60. Operacija	188
61. Laukiniai kaštonai	194
62. Tikrovė	196
63. Po mėnesio	200
Paulas van Loonas apie „Vilkolakių išdaigas“	204

Paulas van Loonas (g. 1955 m.) yra itin populiarios Nyderlanduose knygų serijos apie vilkolakiuką Dolfą autorius. Knygos verčiamos į įvairiausias kalbas visame pasaulyje. Dolfas – berniukas, lankantis mokyklą ir gyvenantis su draugu Timiu ir jo tėvais. Viena smulkmena: jis yra vilkolakiukas. Šioje knygoje pasakojama apie miestelyje pasirodžiusius naujus paslaptinius vilkolakiukus. Kas jie? Ko jie nori? Ką rezga piktoji ponė Kreitjes? Smagiai Hugo van Looko iliustruota knygutė skirta jaunesniųjų klasių moksleiviams, bet nenuvils ir vyresniųjų skaitytojų.

Redaktorė **Giedrė Kmitienė**
Korektorė **Eglė Devižytė**
Maketavo „**Nieko rimto**“ dizaino grupė
Tiražas 2500 egz.
Išleido leidykla „**Nieko rimto**“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

*„Bet geriau bėk namo, Dolfai.
Tamsią, juodą naktį tau nesaugu. Be to,
aplinkui šlaistosi neaiškos būtybės.“*

Taip pasakė senelis vilkolakis. Turbūt iš tikrųjų esama pavojaus!
Ar pavojingi naujieji paslaptingi vilkolakiukai?
Ar vampyras – draugas? O senoji ponija Kreitjės?
Lyg šitų mįslių būtų negana, Dolfui dar ir skauda gerklę!

Kiti Dolfo nuotyčiai:

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-479-4

9 786094 414794